

רנה שני: השבעה

הָכֵם.

בֹּא מִפְּנֵיהֶם

וְאַל תִּסַּח מִבְּנֵיהֶם.

וְקָם.

וְקָם אֶת אִי-הַיְכָלָת

חֲרוּבַת הַמִּלְחָמוֹת

אֵל תִּשְׁעָה לַמַּעֲנָה הַרְבִּי.

עֲלֵה עַל הַגּוֹזֹת

וְלֶחֶם לִירֵם

שִׁים יָד לְשִׁתִּיקָה

בֵּין כַּף וְעֵזֶן וְמִצַּח

וּבֹא

בֹּא מִפְּנֵיהֶם

הַפָּצִים

אֵל תֹּאמֶר

מַעֲנָה רַבִּי

מרתף

צוית קטנה

בפנתה האפלה של חצוצרה נשפכת

אכן העלבונות של הרגעים הקטנים

השניות השכוחות-כאלו

בין המדורות הנעות

קהות צפון

קהוח קולות

צגולי-הכאב של האבן שנוקתה

פרוט בךדקני, חסר-חנינה

בין התנועות הצפות בקלל

בלי שרשים

בלי גוף

בין הציגים הנכבות לאשן

בלי בכי או

וציר-חיוך

סביבוני-הרצון של רגע גדול

הנמחק מהר

בין המלים ללא-מיון

בתא האפילולי

אולי האחרון.